

Till: Birgit Friggebo
Regeringsansvarig i flykting- och invandrarfrågor
Kulturdepartementet
103 33 Stockholm

Från: Thomas Rask
Långsjövägen 120
125 51 Älvsjö

Ang: Broschyren "Om flyktingar"

Tack för ovannämnda broschyr, som jag erhöll i brevlådan idag. Jag har dock en del invändningar, både i sak- och åsiktsfrågor, som jag vill framföra.

Ni säger att flyktingkostnaden är 12 miljarder innevarande budgetår, vilket jämförs med totalbudgeten på 555 miljarder. Detta är sant om man ser till de som är flyktingar nu. Men hur är det med de som var flyktingar tidigare och som nu klassas som icke-flyktingar? Ni vet att såväl arbetslöshet som brottslighet är proportionellt sett högre bland utomnordiska invandrare än bland befolkningen i övrigt. Orsakerna till detta kan vi lämna därhän, däremot kan vi konstatera att flyktingarna, gamla som nya, kostar mycket mer än 12 miljarder per år.

Ni säger att utländska medborgare kan "utvisas om de begår brott". Vad gäller specifikt flyktingar så har vi nu en rad fall med bosnier och somalier som begått grova brott. En av dem har t ex dömts till två års fängelse för grov mishandel. Från vad jag förstår kommer ingen av dessa avvisas, av "humanitära skäl". Jag frågar mig vad som hänt om en bosnier mördat statsministern eller dig själv. Hade den personen också fått stanna kvar? I en broschyr som handlar om flyktingar bör ni diskutera det som gäller flyktingar, inte det som gäller utländska medborgare i allmänhet. Att blanda ihop begreppen inger inget förtroende.

Ni säger att 1960-talets och 1970-talets invandrare bidrog till att levnadsstandarden under högkonjunkturåren höjdes. Nyligen kom en rapport som visade att 60-talets invandrare klarat sig bättre än svenskar i allmänhet, medans förhållandet har varit omvänt för de som kom senare. Man kan se frågan om invandrarna bidrog till att höja levnadsstandarden eller inte från många synvinklar, och beroende på hur man ser det kan man komma fram till olika svar. En sak är dock helt klar: med en total arbetslöshet på 14% i Sverige bidrar dagens flyktingar inte till att höja levnadsstandarden. Den övervägande majoriteten av dagens flyktingar hamnar på socialhjälp, eller i bästa fall i något AMS-projekt. Ni nämner själv att mycket få personer från utomnordiska EES-länder har utnyttjat sin möjlighet att arbeta i Sverige. Detta måste ju bero på att de av olika skäl inte finner Sverige gynnsamt just nu. Däremot har flera hundra svenskar utnyttjat sin möjlighet att arbeta i utomnordiska EES-länder, bl a i Tyskland. Detta måste ju bero på att de av olika skäl finner arbete i t ex Tyskland mer gynnsamt än i Sverige just nu. Sådana fakta borde vara en väckarklocka för ett land som har ett enormt investeringsbehov inom näringslivet de närmaste åren.

Ni nämner första asyllandsprincipen och att en flykting "kan återsändas" till det land han kunde sökt asyl i först. Genom att resa genom ett urval av arabländer och f d östländer som inte tar emot asylsökande tar man ju lätt hand om det problemet och hamnar därmed i Sverige. För övrigt vet jag inte ett enda fall där första asyllandsprincipen tillämpats. Hur många gånger har första asyllandsprincipen tillämpats de sista fem åren? Alldeles bortsett från detta så fanns det ett bra skäl för t ex det 60-tal containerflyktingar på Estlandsfärjan att inte stanna i Estland: det finns nämligen inte socialhjälp för arbetslösa människor i Estland. Som

Afghan behöver man inte åka längre än till Pakistan för att undkomma krig. Varför ger inte västländer istället bidrag till dessa närliggande länder för att ta emot flyktingar? Det blir både billigare och underlättar återvändandet, rent kulturellt sett. För tanken är väl ändå att de ska återvända till sina hemländer en dag?

Sakfrågorna kan debatteras länge, men har man helt olika synsätt lär den ene aldrig kunna övertyga den andre om riktigheten i en viss politik. Självt ser jag främst till Sveriges väl och jag är bedrövad över det bidragssamhälle vi byggt upp. Så länge vi inte har ett mer darwinistiskt Sverige och så länge vi har denna höga arbetslöshet vill jag inte ha hit en enda flykting till. Jag vill naturligtvis inte se bosniska civila slaktas av serbiska soldater, men att inta en extrem ståndpunkt är det enda sätt jag ser att påverka den verklighetsfrämmande riksdagen till att frånga sitt extremt mjuka synsätt på människor och världen omkring oss. Jag tror inte längre på möjligheten att genom politiska organisationer få gehör för mina synpunkter. Mina åsikter om flyktingar anses följande inte som politiskt rumsrena, inte minst inom folkpartiet.

Ni säger att vi har "råd att vara medmänskliga mot människor som drivs på flykt". Trots det stora budgetunderskottet håller jag med om att vi har råd. Frågan är på vilket sätt vi ska hjälpa dem. Ska vi importera flyktingarna hit eller ska vi betala för flyktingläger i t ex Slovenien, Etiopien och Pakistan? Om vi tar hit dem, ska vi ge dem socialhjälp? Hemspråksundervisning? Jag anser att Ni och flertalet av Era riksdagskollegor har tappat kontakten med gemene mans åsikter i dessa frågor. Erat svar på de indikationer om missnöje som förekommit beträffande ytterligare flyktingar har varit att moralisera, att framföra förhoppningar om att en dialog mellan flyktingar och svenskar ska leda till något slags samförstånd, samt att fortsätta importen av flyktingar på samma sätt. Ni tycks inte förstå att såna som jag inte hyser något personligt agg mot någon flykting, däremot avsmak mot den politik som fört flyktingarna hit och det bidragssystem som de och andra lever av.

Flyktingfrågan är bara ett exempel på hur Ni i politiskt ledande ställning har tappat kontakten med verkligheten. I skrivandes stund har Sverige en statsskuld på nästan 1200 miljarder kronor. Den ökar med ca. 2200 kr per månad för varje man, kvinna och barn i landet. Ändå tjafsas det mest om småpotatis i budgeten. Varje minister, varje politiker borde ha ekonomin i främsta hjärnkontoret vid alla beslut. Men av de sju riksdagspartierna ser jag inte ett enda som är berett att göra de smärtsamma samhällsförändringar som de dåliga statsfinanserna påbjuder. Jag ser således mörkt på Sveriges ekonomiska utsikter. Jag tror även att historiens dom kommer att bli hård mot alla er i ledande ställning som blundade för så många fakta under så lång tid.

Sist jag skrev till en politiker var då jag skrev till Britt Mogård för över ett dussin år sedan. Då fick jag inte ett standardsvar, utan ett som svarade på allt det som jag tagit upp i mitt brev, punkt för punkt. Jag hoppas att så ska ske även denna gång.

Älvsjö den 28-APR-94

Thomas Rask